

BEYBEĞENDİ

Ayşe ÜNÜVAR

Yıkık dökük eski eve bakıyordu kadın. Bir derip bir topladı ardından. Çiçekler koydu kırık camların arkasına saklanmış pencereye. Bir ip gerdi badem ağacıyla söğüt ağacının dallarına. Çamaşır yıkanacaktı birazdan. Kirli sırtları, mavi banyo leğenine yığılı kalmıştı çocukların. Sana-yi işi bu kapkara yağ elleri. Usta acımaz kıyar, babaları yok arkalarında diye. Varıp bir şey dese olmaz şimdi kadın başına. Hem sırtına şalvarımı takıp sanayi çarşısına girecek, yağcının dükkânını soracak, ikiz oğlanların anasıyım diyecek. Hâl ehli bir adama rastlarsa dükkânın tarifini alacak ve iki çift laf diyecek ustaya: “Ersiz buldun tamam da yerme evlatlarımı el yanında.” Anlayacak belki usta. Neme lazım yanına varmadan, hâlini demeden hakkında sürüp savurmak doğru değil lakin tefe koyarlar adamı. Böyleyken böyle olmuş demezler de her ağızdan bir ağı dökülür. Hem kızar oğlanlar. “Ne işin var ana? Büyüdük biz. Bak ekmek tutar elimiz.” Gitmemeli o hâlde, bekle-meli oğlanları. Sıcak tutmalı ibriği, öyle ya ellerindeki motor yağı sürtsen çıkmaz. Ne sabun dayanıyor ne toz elbiselerine. Getirisi kadar götürüsü var ama neyse. Çalışsınlar bakalım. Adam olsunlar. Ancak yanağında beş parmak izi nasılda belliydi dün. Sordum söylemedi küçük. Abisini sıkıştırdım, o da tek laf ettirmedi ustasına. Abisi dedimse değil. Bilmem kaç dakika araları var. Neymiş babaları ona, ustasına, emanet etmişmiş.

Neyse çok laf ettim, varıp çiçek gibi yıkayayım çamaşırları. Orta odaya adımlayıp sedirin önüne çiçekli sofrayı örtüsünü yayayım. Bir pilav koyayım, yanına turşu da çıkarayım. Küçük pek sever lahana turşusunu. Büyük de yufka ekmeği yayıp, arasına pilav döküp üzerine incecik soğan kıymayı sever. Ayran da edeyim. Ayranı da çok severler. Camları açayım ama yemek kokusu sınıyor hep bu orta odaya. En sevdikleri oda burası. Ben de bu odayı çok

severim. En son bu odada oturmuş, yemek yemiş, son kavgamızı doyasıya etmiştik babalarıyla. Yine turşu, pilav vardı sofrada. Ayran yapmamıştım o zaman. Yoğurt yoktu demek. Geçmiş gün, neden yoktu hatırlamıyorum. Zaten en çok bulgur olurdu mutfak dolabında. Bir de soğan. Babamgil köyden getirirlerdi hep. Aç kaldık desem yalan olur. Hep bulgurumuz ve soğanımız oldu, hâlâ da var. Aç mı bıraktım, dedi giderken? Haklıydı hiç aç kalmadık, hep bulgur pilavı ve soğan yedik... Oh pek güzel havalanmış orta oda. Bir de çiçek ıslarım şimdi. Güz gününün en güzel çiçeğidir Beybeğendi Çiçeği. Neymiş eski zamanlarda bir beye çiçek dolu bir bahçe gösterilemiş de o da o kadar çiçeğin arasından buncağızı beğenince adına “Beybeğendi” diyesilermiş. Ben de beğendim. Şimdi bu çiçeğin adı Deli Ebe Beğendi çiçeği mi olacak? Olsun! Olsun! Bu çiçeğin adı, Deli Ebe Beğendi Çiçeği olsun bundan böyle. O vakit gidip bir bir kopartayım evin önüne açtığım üç sekiden. Sarıdan çok yalayım, küçük en çok sarı sever. Büyük tüm çiçeklerin beyazını sever, bilmem neden? Ak olana hasretiz der durup durup. Öyle ya hasretiz lekesiz kalmışa, rengini hayal edip renge bürüyebileceğimiz her şeye. Vazo ne gezer bizde? Olsun şu sürahi vardı ya hani, annemin çeyizinden benim çeyizime katılan. Mavi, üzerinde ak pak zambakları olan. İşte ona ıslarım çiçekleri. Biraz olsun ferahlar orta oda. Biraz olsun kaybolur yemek kokusu ve biraz olsun beyaz etamin yağlara sinmez motor yağı. Biraz olsun utanmazlar annelerinden yavrularım; ellerimiz kir pas içinde, ne kadar yıkasak çıkmıyor, neye bulaşsak kapkara iz kalıyor diye... Hem lavaboya sabun otu koydum. Taşla ezince köpük köpük olup ne varsa ayıyor. Utanmasınlar benden. Onlar utanılacak bir şey yapmadı. Neymiş, aldıkları haftalıkları babaları gelip alıyormuş ellerinden. Kuyruklu yalan bu. Oğlanlarımı çekemiyor bunu diyenler. Öyle ya yağ pas içinde ezik ezik ezilip, sille tokata boyun eğip sonra aldıkları üç kuruşu babaları orada burada onunla bununla yesin içsin diye verecek evlat yok bende. Yok! İşte o kadar derim... Dibi mi tutmuş pilavın? Bir koku geldi mutfaktan ağır. Bir yanık kokusu. Olsun. Dibi tutuk pilav daha bir tatlı olur derdi anam. Bir de soğan kırarım. Onun acısı onun acısına karışınca bir şey anlamaz benim civanlarım. Soğan neden yok tezgâhın altında? Hem bu tezgâh ne vakit orta yerinden kırıldı? Vazo! Ya vazo? Bin parçaya bölünmüş işte? Perdelerini çalmışlar bu evin. Camlar da kırık. Badem ağacına astığım çamaşır ipinden ne isterler? Koku yok. Koku kayboldu. Olsun, soğansız pilav hiç gitmez zaten. Yemeyiveririz biz de ama kokuyu duyarlarsa belki çıkar gelir evlatlarım? Öyle ya benim pilavıma dayanamazlar. Hele soğan olunca yanında. Gideyim turşu da çıkarayım. Hava kararıyor işte. Eli kulağındadır sanayi servisinin tepenin ucuna yanaşması... Acı bir korna

çalar giderler sonra. Acı değil belki ama bana hep o son yediğimiz pilav ile soğanın arkasından çalan son kornayı hatırlatır nedense? Öyle ya kimim, neyim varsa hep bir korna sesinden sonra kayboldular. Suçu kendimde aradım hep ama bunca yıl sonra anladım suç hep o kornada...

Kim bunlar? Şu kelli felli, şiş göbekli adam kim mesela? Ya şu çiçek seki-lerimi adımlarıyla ölçen? Peki, badem ağaçlarını bir bir işaretleyip kesilecek diyen genç oğlan kim? Kim bu kadın? Öyle gözlerini devirip bize düşmanca bakan kadın? Ha o mu? Zararsız efendim. Zarar gelmez o kadından? Buralarda dolaşır durur işte. Deli Ebe derler adına. Bilmem deli, bilmem veli ama bize zarar gelmez. Biz işimize bakalım hemen yarın, önce şu ağaçları kesip sonra şu viraneye dozer çağıralım. Kim karışacak bize? Manzarası da çok güzel; aşağısı hep badem ağacı, baharda mis gibi kokar bunlar... Onlarca daire sığar buraya. Onlarca dairenin penceresinden badem çiçeğinin mis kokusu girer... Eskisi gibi mi olacak o evler? Ne diyor bu kadın? İçlerinden sıcak pilav ve soğan kokusu yayılacak mı? Yayılacak yayılacak hem de mis gibi, sen de buyur gel e mi ebe? Gelmem mi hele bir tamam olsun ellerimle Beybeğendi Çiçekleri dikeceğim her yere... Hadi var git şimdi sen. Sonra bina bitince biz haber ederiz sana, gelir dikersin adı her neyse o çiçeklerden. Beybeğendi! Beybeğendi... Beyimin en sevdiği çiçek... Oğlanlarımın da. Hem şimdi gelecek onlar. Şimdi gelecekler. Öyle ya vakit tamam olmadı mı? Sanayi dağıtmadı mı çırakları? Gelecekler. Gelecekler. Tamam oldu ya vakit, hemen şimdi gelecekler... Babaları da gelecek belki...